

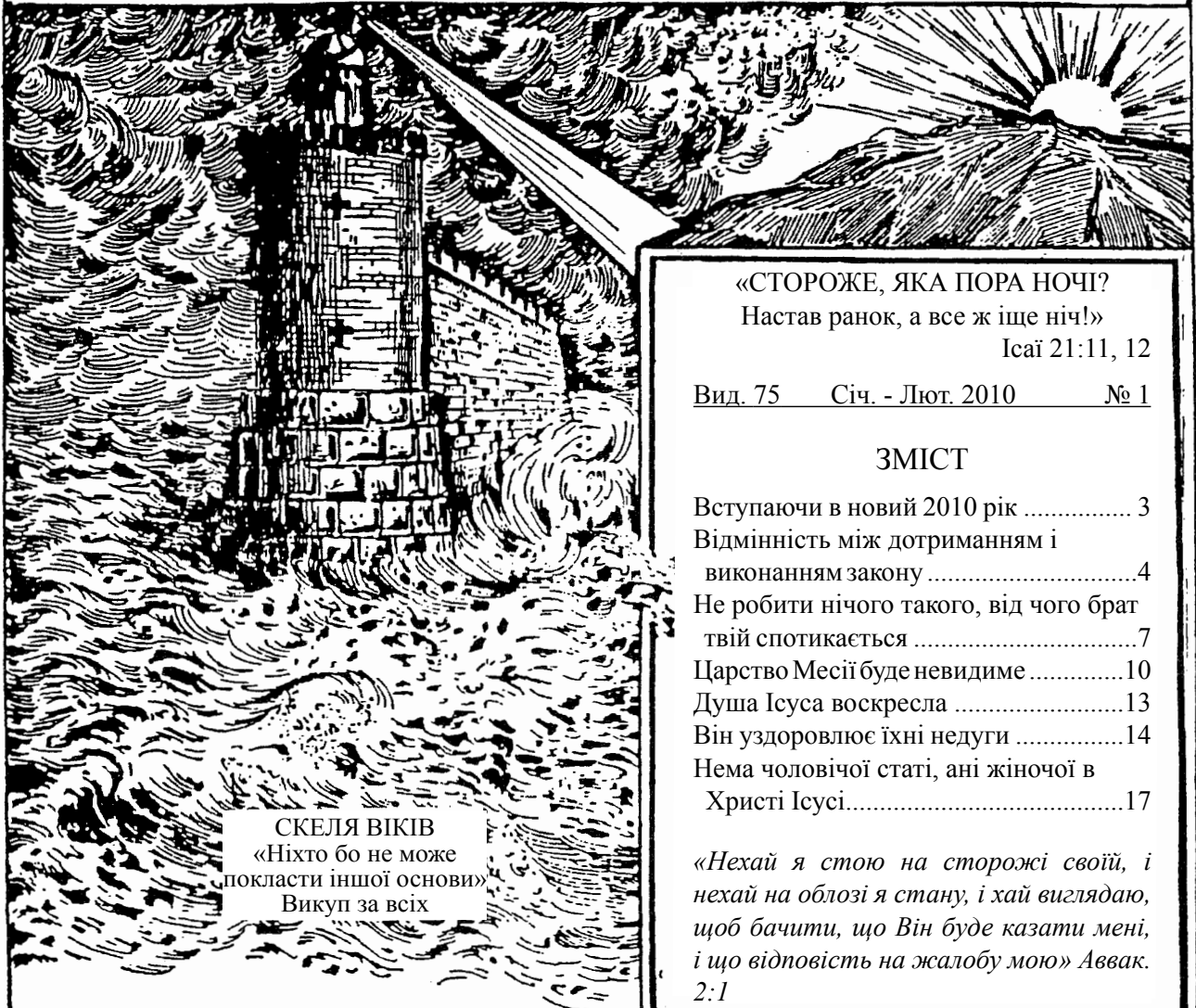

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 «Ніхто бо не може
 покласти іншої основи»
 Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
 Настав ранок, а все ж іще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 75 Січ. - Лют. 2010 № 1

ЗМІСТ

Вступаючи в новий 2010 рік	3
Відмінність між дотриманням і виконанням закону	4
Не робити нічого такого, від чого брат твій спотикається	7
Царство Месії буде невидиме	10
Душа Ісуса воскресла	13
Він уздоровлює їхні недуги	14
Нема чоловічої статі, ані жіночої в Христі Ісусі.....	17

«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтесь, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про радіо- та телевізійні програми, публічні проповіді та літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викупу – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх створених людьми партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це є виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні й Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Каменем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається обтискування, формування і шліфування посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що основа надії для церкви і для світу полягає в факті, що Ісус Христос «за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх», є «викупом за всіх», і «часу свого» буде «світлом правдивим... що просвічує кожну людину, яка приходить на світ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що надією церкви є можливість бути схожою на свого Господа, «бачити Його, як Він є», стати «учасниками Божої Істоти» і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що теперішнім завданням церкви є вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Тит. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що надія для світу полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані для всіх Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

«DAWN OF NEW ERA»
Published every second month by
UKRAINIAN DAWN BIBLE STUDENTS
ASSOCIATION
«ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ»

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті повинні бути переглянуті щонайменше трьома братами, перш ніж вони з'являться на сторінках «Зоріння Нової Доби». Це стосується всіх давніх статей, написаних за часів брата Рассела, а також нових, які мають бути написані в згоді з основними доктринами Святого Письма.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА
БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Хочемо повідомити всіх читачів «Зоріння Нової Доби», що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіляко будуть підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на наступні адреси:

UKRAINIAN DAWN STUDENTS ASSOCIATION
BOX 3511, REDWOOD POST OFFICE
WINNIPEG MANITOBA R2W 3R4 CANADA
та п/с 6890
м. Львів, 79058

ВСТУПАЮЧИ В НОВИЙ 2010 РІК

Вступаючи в пороги Нового Року, ми, як Божий посвячений народ, повинні бути вельми вдячні Господу за всі Його благословення, за Його опіку і керівництво, якими ми втішалися в минулому році. Перш за все ми повинні бути вельми вдячні нашому Богу, як говорить пророк: «Він дав життя душі нашій і не допустив, щоб похитнулись ноги наші» (Пс. 66: 9).

На початку Нового Року люди зазвичай роблять постанови та плани на новий рік і бажають своїм рідним та друзям щастя, здоров'я та благополуччя. І це добре. Хочемо лише пригадати, що коли ми робимо постанови, то повинні старатися, щоб це були правильні та добрі постанови, а також повинні їх виконувати. Цілком властиво побажати комусь добра та щастя, і це слід робити від щирого серця і своїм життям підтверджувати, що ми справді їм цього бажаємо. Як Божий народ, ми повинні пильнувати свої уста і своє серце, бо Христос сказав: «З повноти серця уста промовляють» (Мт. 12: 34). Отже, те, що ми говоримо, має бути правдиве і має вказувати на стан справжнього християнина та віддзеркалювати його. Ап. Яків каже, що ми язиком прославляємо Бога і проклинаємо людей, і що з цих самих вуст виходить благословення та прокляття, тому він нагадує: «Не слід, брати мої, щоб це так було» (Як. 3: 10). Ми повинні пам'ятати золоті слова Господа, що слід «любити Бога понад усе, а ближнього свого як себе самого».

В цей час багато людей в світі пригадує собі різні події та пережите в минулому році, а також в попередні роки. Загально кажучи, в житті кожної людини є хвилини радості та піднесення і хвилини смутку та пригнічення.

Одні мають більше радості та миру, інші – менше, і це в великій мірі залежить від того, яку віру та надію має людина. Люди, які дійсно вірять в Бога та покладають на Нього надію, є більш благословенні та задоволені, хоча вони можуть бути неможливими і час від часу страждати. Однак, щасливі ті, котрі, як каже Апостол, «терплять за правду», за побожне життя і за свідчення Христове, за Євангелію.

Дослідники Писання добре знають про Божих слуг Старого Заповіту, які мали різні випробування та досвідчення і ними довели свою вірність і те, що вони були гідні вічного життя. Тому вони є також певним прикладом і заохоченням для нас сьогодні, бо Божий народ потребує нагадування та заохочення на цій «вузькій дорозі». Для «нового створіння» найбільшим прикладом є Ісус Христос і апостоли, тож апостол нагадує нам: «Маючи навколо себе таку велику хмару свідків (стародавніх пророків), скиньмо з себе всякий тягар та гріх, що так легко заплутує нас, – і з витривалістю біжим до боротьби, що призначена нам, дивлячись на Ісуса, засновника і довершителя віри, Який замість радості, що була перед Ним, витерпів хрест, не звертаючи уваги на сором». Ще далі він підкреслює: «Тож думайте про Того, Хто витерпів від грішників таких спротив, щоб, ослабши духом, ви не знемоглися» (Євр. 12: 1-3).

Глибше розуміння Божого Плану і відповідне оцінення того, що Бог нас покликав, щоб дати нам привілей бути співпрацівниками з Христом в славі, честі та безсмерті, і бути Його головним проводом у благословенні світу, повинно постійно збуджувати в нас велику вдячність, яка повинна проявлятися не

тільки в нашому серці та розумі, але й в щоденних поступках. Наша найважливіша справа – з Божою допомогою запевнити собі анше покликання та вибрання. Тому намагаємось бути пильними в дослідженні Божого Слова і в вивченні самого себе – яким є наш стан, чи ми робимо належний духовний поступ, якими були наші випробування в минулому році, чи ми взяли з них належний урок і чи зараз ми є ближче до того зразка, яким також був Ап. Павло, кажучи: «...Бо я навчився задовольнятися тим, що маю. Умію бути й упокорений, умію бути й у достатку. Всюди і у всьому навчився я: насититися і голодувати, – достаткувати і недостаток терпіти. Все я здолію через Христа, Який мене підкріплює» (Фил. 4: 11, 12). Недосконалі тілом, ми інколи робимо помилки, тому пам'ятаймо золоті слова Ап. Павла про те, що ми маємо великого Первосвященника, «Який може спасти тих, що через Нього приходять до Бога, бо Він завжди готовий за них заступатися, і тому приступаймо до престолу благодаті, щоб отримати милість і знайти благодать для нашої допомоги в часі потреби» (Євр. 7: 25; 4: 16).

Великим заохочення для нас також повинно бути те, як виконались і далі виконуються пророцтва Св. Письма. Деякі пророцтва виконались підчас першого приходу нашого Господа, деякі – пізніше, протягом Євангельського

віку, а ще інші, яка каже пророк, стосувались віддаленого часу, останніх днів, тобто «часу кінця», наших днів (Дан. 12: 9).

При закінченні Своєї місії наш Господь дав велике пророцтво, в якому показав які події будуть відбуватися перед закінченням віку та підчас Його другої присутності, в переломному часу, коли один вік буде закінчуватись, а другий – наставати. Ми віримо на основі тих пророцтв, що ми тепер живемо в цьому переломному часі і що власне тепер валиться старий порядок (перш за все від 1914 року), щоб уступити місце новому.

Отож, дорогі Брати та Сестри, якщо ми одержали знання Правди і постійно досліджуємо Св. Писання, то виразно бачимо на основі слів Ап. Павла, що «минає образ світу цього» (1 Кор. 7: 31). Тому, розуміючи це, «якими повинні бути ми у святому житті та побожності?» (2 Петр. 3: 11). В 14 вірші цей же Апостол відповідає: «Тому то, любі... пильнуйте, щоб чисті та без догани знайшлися ви перед Ним у мирі». Нашою молитвою є щоб «Бог всякої благодаті, Який покликав нас до Своєї вічної слави в Христі Ісусі – хоч ми і дещо страдаємо, – нехай Сам удосконалив, утвердить та установить вас непорушно. Йому слава тепер і по вічні віки! Амінь».

(Вибране).

ВІДМІННІСТЬ МІЖ ДОТРИМАННЯМ І ВИКОНАННЯМ ЗАКОНУ

Питання, чи дотримання Угоди Закону вимагало смерті Христа, – є особливим і дуже глибоким. З одного боку аргументом могло би бути, що смерть Христа була жертвовною, що не був би справедливим жоден закон, який вимагав би смерті невинної особи, що, оскільки Божий закон є справедливим, він не вимагав смерті невинної особи, і тому Ісус не мусив умирати, щоб виконати закон. Але це лише один бік питання.

З іншого боку аргументом є, що наш Господь Ісус, Котрий любив Свого Бога усім серцем, душею, розумом і силою, Котрий посвятив Своє життя виконанню волі Отця,

мусив виконувати цю волю і уникати протилежного їй, щоб жити в згоді зі Своїм посвяченням. Тому як тільки Він зрозумів, що Божа воля полягає в тому, що повинна бути заплачена викупна ціна досконалого людського життя за Адама та світ людства, Він представив Себе в посвяченні і вірно переносив усе, що означало це посвячення, тому що любив Бога усім Своїм серцем, душею, розумом і силою.

Розумно було б сподіватися також, що коли наш Господь знав, що сотні мільйонів, для яких Він зробився «ближнім», ставши людиною, були у великих труднощах і мог-

ли бути визволені лише жертвою з Його боку, Він, оскільки любив свого ближнього як себе, бажав зробити щось для їхнього звільнення. Це бажання привело Його до вчинення жертви.

Якщо до цього додамо думку, що Бог не дозволив би нашому Господу загинути, а відновив би Його до життя і слави, і що Ісус пам'ятав обітницю, що Йому не буде дозволено залишитися в смерті, то ми одразу зрозуміємо, що Він був готовий померти за Свого несправедливого ближнього, тому що любив Свого ближнього як Самого Себе.

Ці два погляди повністю протилежні, однак співпадають у тому, що наш Господь мав свободу бажати того, що Він робив. Отець дав Йому нагоду і виставив перед Ним велику нагороду; Отець не заманював Його в справу, від якої Той не міг би відмовитися. Коли ми дивимося на цей предмет з такої точки зору, то бачимо мудрість всього улаштування.

У Своєму посвяченні при хрищенні наш Господь сказав: «Ось іду... щоб волю Твою чинити, Боже» (Євр. 10: 7); Я не втримуватиму нічого, що Ти вимагаєш». Це була слухняність, якої Закон міг вимагати від будь-якої особи. З іншого боку, справедливість не вимагала б жертви, бо справедливість не могла вимагати її. Дотримання Ним закону полягало в готовності чинити все, чого вимагатиме справедливість. Ця річ настільки тонка, що майже неможливо пояснити її словами. Однак ми можемо знати, що Отець виставив перед Ісусом велику нагороду, і що задля радості, яка була перед Ним, Він перетерпів хрест і не зважав на сором (Євр. 12: 1, 2).

БОЖА ВОЛЯ ВИРАЖЕНА В ОБРАЗАХ

Є відмінність між виконанням закону і дотриманням закону. Юдеї не робили ні того, ні того. Вони частково дотримувалися закону і старалися робити більше, ніж були здатні зробити. Але вони не могли виконати закон; бо він такий величний, що поза людською силою виконати кожен з його вимог.

Закон складається з двох різних частин. Одною є моральні норми – обов'язок кожного перед Богом і ближнім. В цьому сенсі сло-

ва закон стоїть за справедливість – за те, що правильне. Юдеї намагалися поступати правильно і таким чином дотримуватися Закону, але були нездатні робити так із-за успадкованих слабостей.

Однак наш Господь Ісус дотримувався закону в цьому сенсі. Роблячи так, Він здобув право на вічне життя на людському рівні. Це світ зробить у наступному віці. Вони будуть здатні дотриматися закону і здобудуть вічне життя, нагороду за послух законів. Але Ісус зробив більше, ніж дотримання закону справедливості. Він виконав також ту частину закону, яка стосувалася Його, і Він все ще виконує закон.

Інша частина закону складається з церемоніальних рис, які є образами і тіннями, згаданими св. Павлом (Євр. 10: 1). Ці пророчі риси Закону представляють божественну волю стосовно засобів, через які людство буде відновлене з рівня деградації, гріха і смерті до божественної ласки. Це пророче виконання закону полягало в завершенні в прообразі однієї важливої риси – встановленні Пасхи. Забиття ягняти, кроплення кров'ю і споживання м'яса були пророчими – образними.

Ісус виконав Свою частину образу, коли був страчений. Він був здатний виконувати пророцтва тільки завдяки повному пожертвуванню Своєї волі божественній волі, бо ці пророцтва не були заповідями для людей загалом. В них був натяк на речі, які Бог не наказував, а які бажав мати завершеними деякого часу через деяку особу, і через які здійснився б викуп людського роду і реституція всіх речей, втрачених Адамом.

При виконанні жертв Дня примирення кров вносилася у Свята Святих і образно чинила відшкодування за гріх. Ісус завершив частину цієї праці. Після цього Він вознісся на висоту і вчинив відшкодування за нас, клас церкви, завдяки якому ми, вчинивши посвячення, можемо ходити Його слідами (Євр. 9: 24). Впродовж усього Євангельського віку Він приймає цей клас і в кінцевому результаті завершить їхню жертву. Це було зображено в забитті козла Господнього.

Бачимо, що Ісус виконував закон про-

тягом цих дев'ятнадцяти століть, як також протягом Своєї місії. Ця праця не завершиться, доки не закінчиться цей вік. Ісус сказав, що Він прийшов не руйнувати, а виконати риси закону (Мт. 5: 17); і Він продовжуватиме виконання образів закону протягом тисячі років, аж доки не виконає все при закінченні Тисячолітнього віку. Деякі з цих рис є майбутніми; такі як кроплення кров'ю прообразного Господнього козла, вигнання прообразного козла відпущення і поява прообразного Первосвященника, щоб благословити народ. Повернення всього, що було втрачене через непослух Адама, і що повинно бути відновлене для людства через заслугу Христа, триватиме цілих тисячу років Христового царювання.

ЯКУ РИСУ ЗАКОНУ ВИКОНАЛА СМЕРТЬ ХРИСТА

Закон моралі – Десять Заповідей (і угода, частиною якої він є) – обіцяв життя тим, хто дотримувався б його вимог. Ісус міг мати це вічне життя, виконуючи все, що вимагав закон, бо закон не вимагав нічого більше, ніж справедливість. Він міг бути слухняним кожній заповіді закону без жертвування будь-яких Своїх прав. Але пророчі риси закону не могли бути виконані, якщо б хтось не пожертвував свого життя, і той, хто зробив би це, мусив бути еквівалентом того, хто згрішив. Оскільки той, хто згрішив, був досконалий, на образ Бога, то той, хто мав би бути відповідною ціною, щоб виконати закон і принести всі ті благословення для світу, які пророкує закон, мусив би бути тим, котрий повністю може дотримуватись закону. Лише така особа мала б право скласти жертву і таким чином виконати пророчі риси закону.

Ісус, Котрий був «святий, незлобивий, невинний, відлучений від грішників», повністю прийняв цю вимогу – кожну річ, якої могла сподіватися справедливість. Він з радістю дотримувався закону і робив навіть більше. Він хотів виконувати кожну річ, записану в Книзі; бо Він сказав: «Ось, Я прийшов... Твою волю чинити, Мій Боже» (Пс. 40: 8) – все, що було

написано. Його посвячення пішло далі, ніж моральний закон, і включало в себе все, що було пророчо написано. Все це Він виконав. Як наслідок, Він є Спасителем і «може завжди спасати» всіх, котрі приходять до Отця через Нього (Євр. 7: 25).

Ми не можемо вважати, що Бог був би незадоволений тим, хто дійшов би до вимог закону, але не йшов би далі. Оскільки Бог сказав: «Якщо хтось дотримається усього цього закону, Я виконаю Свою частину і дам йому вічне життя». Справедливість не могла б вимагати нічого більшого. Якщо така особа не повинна йти далі, до жертви, то Справедливість може бути задоволена, бо вона не може вимагати, щоб хтось так робив.

Справді, Отець не вимагає від праведного цього віку жертвуватись, і не сподіватиметься цього від світу, коли той приходитиме до рівня людської досконалості. Але якщо Бог виставить перед кимсь з людського роду нагоду скласти своє життя в чиненні божественної волі, то такий повинен вважати це привілеєм. Проте Отець не посилає на смерть тих, котрі не можуть цього зробити. Але кожний, хто любить Господа, повинен думати: «Це моя нагода показати мою довіру, мою відданість Богу». У цьому відношенні приклад Ісуса на віки віків буде виставлений для ангелів та людей, отожд, коли Бог дасть хоча б натяк на те, що є Його волею, вони поспішатимуть виконати цю волю і не вагатимуться під жодним оглядом.

У цій справі є також урок любові. Ми не повинні задовольнятися, говорячи: «Я не обманював; я не крав; я робив своєму ближньому те, що хотів би, щоб він робив мені». Ми не повинні зупинятися на цьому як на достатньому. Ніхто не отримає життя на будь-якому рівні, якщо він не робить нічого більше, ніж це. Нашим привілеєм є скуштувати Божу волю, пильнуючи образи закону і слова нашого Господа і Голови. Ми повинні вважати всі речі втратою і сміттям порівняно з цією нагодою, яку маємо. Ніщо інше не повинно вважатися таким великим привілеєм як це крокування слідами Ісуса. R5164 (1913 рік)

НЕ РОБИТИ НІЧОГО ТАКОГО, ВІД ЧОГО БРАТ ТВІЙ СПОТИКАЄТЬСЯ

«Краще не їсти м'яса ані пити вина, ані робити нічого такого, від чого брат твій спотикається або спокушується, або слабне» (Рим. 14: 21, Дерк.).

Цілком очевидно, що апостол не намагався цими словами накласти якісь пута на свободу Божих дітей. В іншому місці він говорить, що свобода в Христі чинить нас вільними. Але він вказує, що хоча ми маємо свободу робити те, що не є грішне і не шкодить нам особисто, однак частиною нашого привілею і нашої угоди з Господом є стримуватися від чого-небудь, що було б на шкоду іншим; і що ми повинні намагатися впорядковувати своє життя так, щоб бути допомогою для інших і не вживати нашу свободу просто для тіла, для потакання своїм забаганкам. Ми є представниками праведності і повинні поводитися з іншими так, щоб «усім робити добро, а найбільш одновірним» (Гал. 6: 10).

В цьому вірші апостол не говорить про справу, в якій може бути просто відмінність думки щодо м'ясної та вегетаріанської дієти. Таке питання кожен повинен вирішити для себе сам. Якщо хтось вважає, що м'ясна їжа шкодить йому, він повинен стримуватись від неї. Якщо хтось, навпаки, вважає, що м'ясна їжа йому корисна, він повинен споживати її. Думка апостола щодо споживання м'яса стосувалася релігійних переконань. В той час в народі був звичай їсти м'ясо, яке було принесене ідолам. Жоден юдей не хотів їсти такого м'яса. Інакше було з християнином. Він розумів, що м'ясу не шкодило, коли ним поколихали перед ідолом і т.п. Однак апостол продовжує, показуючи, що для декого буде виглядати злочином їсти м'ясо, яке було принесене ідолу.

Думка апостола полягає в тому, що наше сумління є найважливішою річчю, з якою ми повинні мати справу і якій зажди повинні бути слухняні. Брат, котрий порушує чиєсь сумління через споживання м'яса, буде спотиканням і згіршенням для такої особи. Таким чином сильніший брат нашкодив би слабшому

брату. І це апостол мав на увазі. У випадку з братом, який не може розуміти так виразно, як ми, ми повинні не лише старатися не ламати його сумління, але й не дозволити навіть, щоб наш вплив ламав його.

Було б дуже властивим з нашого боку в випадку слабого брата пояснити йому справу з нашої точки зору. Це не було б намаганням ламати його сумління, а намаганням навчити його. Тоді, якщо він буде їсти таке м'ясо без шкоди для себе – без осуду свого сумління – ми таким чином вчинили його сильним братом, швидше, ніж слабким. І це повинно бути для його користі. Апостол переконує, що ми повинні пильнувати за інтересами братів.

САМОЗРЕЧЕННЯ НА КОРИСТЬ ІНШИХ

Св. Павло, очевидно, подає тут широкий принцип самозречення на користь інших – принцип, який стосується в першу чергу церкви, а також світу. Він застосовує цей принцип не просто до релігії і споживання м'яса, принесеного ідолам, але він розширює справу, говорячи: «Краще не їсти м'яса, ані пити вина, ані робити нічого такого, від чого брат твій спотикається, або спокушується, або слабне».

Може бути якийсь слабкий брат, для якого вино є великою спокусою, пасткою. Апостол переконує, що хоча ніщо в Святому Письмі не забороняє вживати вина, і хоча він дійсно рекомендував його Тимофію, в якого був хворий шлунок, однак наша свобода повинна обмежуватись нашим оточенням. Ми знаємо, що тоді вино вживали набагато більше, ніж тепер, і в Європі вживали набагато більше, ніж в Америці. Однак ми знаємо, що тепер вплив алкоголю на нервову систему людей є набагато шкідливіший, тому що людський рід є набагато слабший, ніж за днів нашого Господа.

Коли не було ніякої особливої небезпеки в цьому відношенні, наш Господь і апостоли, здається, вживали ці речі (м'ясо і вино) з поміркованістю. Вони також радили бути поміркованими: «Тож, коли ви їсте, чи коли ви п'єте, або коли інше що робите, – усе на Божу

славу робіть» (1 Кор. 10: 31). І ми не повинні вживати нашу свободу так, щоб це в якому-небудь сенсі слова було спотиканням для брата. Божий народ повинен мати любов, бути готовий жертвувати задоволенням власних бажань на користь інших.

Наскільки ми здатні розсудити, п'янство є одним з найбільш страшних зол, караючих наш рід в теперішньому часі. Багато є таких слабкими через зіпсуття, по спадковості, що вони зовсім нездатні опиратися впливу алкоголю. Чи ж це занадто просити тих, хто посвятив своє життя Господу, праведності і благословенню інших, щоб вони відмовилися від алкоголю і таким чином поклали свою свободу і привілеї на користь братів і світу в загальному?

Подібні аргументи можна застосувати і щодо тютюну, картярських ігор та різних засобів, які противник використовує, щоб спокусити людство до гріха. Зауважте, що все зводиться до любові. Відповідно до того як ми зростаємо в милостях нашого Господа, в Його дусі любові, ми будемо раді не лише усунути всяку нечистоту тіла для власної користі і таким чином бути більше подібними до Господа, але також, на вимогу любові, ми бажатимемо відкинути від себе все, що могло б мати поганий вплив на інших, все, що може вважатися нашою особистою свободою.

Інша ілюстрація цього принципу буде відносно дотримання неділі. Юдеї вважали, що злом є навіть запалити вогонь в Суботу, і кожного, кого в цей день застали за збиранням хмизу, каменували на смерть. Ми не вважаємо, що погано робити в неділю що-небудь, що могло бути зроблене в інший день. Але чи розсудливо було б вживати цю свободу? Наша поведінка могла б мати шкідливий вплив на інших і звести нанівець все, що ми могли б сказати їм щодо релігії. Вони б сказали: «Це недобрі люди. Вони не шанують святий Божий день». Вони б цього не зрозуміли.

Було б добре, якщо б ми дотримувались неділі більш особливо, ніж будь-які інші люди в світі. Дійсно, ми, правдоподібно, дотримуємося її краще, ніж інші, і це правильно. Ця помилка християнства спрацюва-

ла на добре для нас. Ми можемо мати день, повний духовної радості. Якщо б світ розумів, як ми, то не було б ніякої неділі для святкування. З нашого боку, ми були б дуже раді, якщо б могло бути три або чотири неділі на тиждень. В дійсності для нас кожен день повинен бути неділею. Ми намагаємося служити Богу, головним у нашому житті є проповідувати Євангелію і радіти «доброю звісткою» – посланням Божого Слова.

Наша спорідненість з Богом є спорідненістю нового створіння, спорідненістю серця; і благословення, які Господь дає нам, є благословеннями ново-зачатих дітей – не по лінії тіла, а по лінії духовного розвитку, розвитку серця, які остаточно будуть удосконалені в воскресінні.

Дійсно, кого Син зробить вільними, ті «справді будуть вільні» (Івана 8: 36), і всі ми повинні старатися «у волі, котрою Христос визволив нас, стояти» (Гал. 5: 1, Кул.). Але правдою також є те, що ми повинні бути наосторожі, інакше ми використаємо нашу свободу таким способом, який буде спотиканням для інших, слабших від нас і не здатних розбірливо вживати свободу Христа, що інколи трапляється через брак знання.

Свободу, за допомогою якої Христос робить вільними, можна розглядати з двох точок зору. Якщо вона дає нам вільність їсти без обмежень, чого ніколи не мали юдеї, то вона дає нам також вільність стримуватись; і кожен, хто має Духа Христа і старається йти Його слідами, вже уклав з Господом угоду вживати свою свободу не для підтримки своїх тілесних бажань, амбіцій і апетитів, а для самопожертви, йдучи слідами Учителя, намагаючись класти своє життя, особливо на користь братів – для допомоги їм. Як відрізняються ці два вживання свободи! Її самолюбне вживання – як і самолюбне вживання знання – означає задоволення власних забаганок, не рахуючись з інтересами інших; а її любляче вживання буде швидко до самопожертви в інтересах інших.

НАША ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ПЕРЕД НАШИМИ БРАТАМИ

Знання не обов'язково означає велике ду-

ховне зростання. Шматочком мила можна зробити дуже великі бульбашки, і так само порівняно мале знання можна дуже роздути без будь-якої міцності характеру. Тому дуже корисно вимірювати себе, швидше, через зростання в любові, ніж через зростання тільки в знанні – хоча, звичайно, ідеальним станом було б бути великим і в знанні і в любові. Апостол навчає того ж самого, стверджуючи: «Коли маю... усе знання... та любові не маю, – то я ніщо».

Знання без любові є шкідливим, і глянувши на таке знання з іншого боку, побачимо, що справжнє знання ще не було досягнуте, і що апостол, навпаки, говорить: «Коли ж любить хто Бога, той пізнаний [визнаний, Diaglott] Ним» (1 Кор. 13: 2; 8: 3). Ми можемо мати значне знання, а однак не знати Бога і не бути пізнаними, або визнаними, Ним. Але ніхто не може значно розвинути в своєму характері справжню любов без особистого пізнання Господа і осягнення духа любові через спільність з Ним. Отже осягнення любові, безперечно, повинно ґрунтовно будувати нас (оминаючи таким чином надуту гордість) в усіх різноманітних милостях Духа, включаючи покору, доброту, терпеливість, довготерпіння, братерську доброзичливість, знання, мудрість з виш і дух здорового розуму.

Любов, забезпечивши знання і свободу, буде озиратися, щоб побачити, який вплив на інших може мати вживання свободи, і буде розуміти, що оскільки існують різні стани розуму (стосовно сприйняття, логічного мислення, здібностей), то всі не можуть мати точнісінько таку саму точку зору на знання і оцінювання принципів. Тому любов заборонятиме вживання знання і свободи, якщо зрозуміє, що це може нанести шкоду іншим.

ВСЯКЕ ПОРУШЕННЯ СУМЛІННЯ Є ЗЛОМ

Але чому? Що мається на увазі, який принцип зобов'язує когось, хто має чисте сумління, зважати на сумління іншого? Чому б не дозволити особі зі слабким сумлінням самій піклуватися про своє сумління і їсти або стримуватись від їжі, згідно з її відчуттям і схильністю? Апостол пояснює, що це було б

правильно, якщо б було можливо. Але особа зі слабшим розумом, зі слабшою силою мислення, правдоподібно, буде слабшою в кожному відношенні, а, отже, більш податливою, коли інші скеровують її на стежки, які її сумління не може схвалити з причини її слабшої здатності мислити або меншого знання.

Один може без порушення сумління їсти м'ясо, принесене ідолам, або навіть сидіти в свято в ідолоському храмі без шкоди для свого сумління, але інший, відчуваючи, що така поведінка є погана, може намагатися наслідувати приклад свого сильнішого брата і таким чином може порушувати своє сумління, що було б для нього гріхом.

Кожне порушення сумління, чи річ буде доброю чи поганою, є кроком в напрямку до добровільного гріха. Це дорога вниз, яка веде далі і далі від єдності і спільності з Господом до більш грубих порушень сумління, а, отже, може привести до другої смерті. Так представляє справу апостол: «І через знання твоє згине недужий твій брат, що за нього Христос був умер». Питання не в тому, чи буде гріхом їсти м'ясо, принесене ідолам, а в тому, чи буде гріхом проти духа любові, закону нового створіння, робити щось, що, як доказує розум, є причиною спотикання нашого брата, і не тільки для братів в Христі, церкви, але навіть для ближніх по тілу, – бо Христос помер за гріхи всього світу.

Станьмо на боці Господа і приймімо рішення, що ми будемо уникати такого вживання нашої свободи, яке могло б нашкодити іншим, і, краще, будемо жертвувати нею для користі інших, так, як наш Учитель, наш Відкупитель, Який віддав все, що мав. Давайте прийнемо слова апостола і вирішимо раз і назавжди, що не вчинимо нічого, що було б шкодою для брата – що не застосуємо ніякої своєї свободи, хоча й розумної самої по собі, яка була б на шкоду нашому брату, що відмовимося від неї в його інтересах, що пожертвуємо нею, що в такій мірі кластимемо своє життя за нього.

«Грішачи так проти братів та вражаючи їхнє слабе сумління, ви проти Христа грішите. Ось тому, коли їжа спокушує брата мого, то повік я не їстиму м'яса, щоб не спокусити брата свого» (1 Кор. 8: 12, 13). R4919 (1911 рік)

ЦАРСТВО МЕСІЇ БУДЕ НЕВИДИМЕ

Луки 17: 20-37

«Бо Царство Боже є між вами» (вірш 21, Хом.).

Наше розуміння слів Учителя в значній мірі залежить від місця і часу, в яких вони були висловлені. Іван Христитель був попередником Ісуса і проповідував, що царство Боже наблизилося. В свій час він вказав на Ісуса як Месію, Котрий повинен прийти, як на Агнца Божого. Іван місяцями чекав, що Ісус утвердить Себе як земний цар, а замість цього побачив, що його власна праця закінчується. Ірод кинув його у в'язницю. Тоді Іван послав до Ісуса, щоб запитати, чи Він Той, Хто має прийти, чи їм треба чекати іншого. Він був розчарований, не бачачи доказів царства, яких сподівався.

Книжники і фарисеї чули твердження, що Ісус був тим довгоочікуваним Царем, Котрий встановить Месіанське царство, і насміхалися з Нього. Вони дивилися на різношерсту групу Його послідовників – митників, грішників, а також шанованих людей, серед яких не було нікого з високим становищем, впливом або багатством. Вони вважали Ісуса обманщиком, а Його послідовників обманутими простаками. В нашій лекції розповідається, як вони підійшли, щоб викрити, як вони припускали, облуду Ісуса і таким чином розсіяти оману в Його послідовників. Тому вони привселюдно запитали Його: коли Царство Боже прийде, і скільки часу мине, перш ніж Він його встановить?

Без сумніву, вони мали на меті ввійти Ісуса в пастку, бо якщо б Він сказав: «Довго», – Його послідовники були б знеохочені; якщо б Він відповів: «Незабаром», – вони б продовжували питати: «Де Ти візьмеш військо? Як Ти будеш розраховуватись зі Своїми воїнами? Як Ти забезпечиш їх їжею? Чи Ти підеш на Рим, щоб воювати з теперішніми властями, з якими не міг справитись весь наш народ?» і т.д.

Але цим фарисеям вдалося поставити лише своє перше питання, тому що відповідь на нього довела їхню неправоту і, без сумніву,

спантеличила їх. Ісус відповів, що Боже царство не прийде помітно, тобто, коли царство прийде, люди його не побачать. Продовжуючи, Ісус уточнив, що коли Боже царство буде встановлене, люди не побачать його тут або там, тому що Боже царство буде владою Бога, проявленою скрізь між людьми.

Більшість наших перекладів є неправильними (хоча й ненавмисно), коли говорять: «Бо Божее Царство всередині вас». Якщо б перекладачі уважно проаналізували, то були б обережними в своїх висловах, ніби Царство Боже було всередині тих фарисеїв, яких Ісус назвав лицемірами, гробами побіленими і т.п. Старанніше вивчення оригіналу показує, що кращий переклад цих слів є: «Царство Боже є між вами».

Царство завжди представляє його цар. Ісус, як Цар, був присутній серед них, але вони не розпізнали Його. «Між вами стоїть, що Його ви не знаєте». Так само протягом всього Євангельського віку церква Христа, Його «тіло», була нерозпізнана світом. «Світ нас не знає тому, що Його не пізнав». В цьому сенсі це було правдою протягом вісімнадцяти століть; однак Христос і церква в тілі не є царством Божим в повному, належному сенсі, в якому Біблія обіцяє його – царством сили і великої слави. Христос і церква були лише зародком царства, царством в зародковому стані – класом царства, який готується до затвердження на посаду влади у властивому Божому часі, який, віримо, вже недалеко.

Царство повинно бути духовним, а отже його правителі будуть такими ж невидимими, як ангели і небесний Отець. Ісус проголосив: «Ще недовго, і вже світ Мене не побачить». Що було правдою про Голову, буде правдою про кожного члена вибраного тіла Христа, церкви. Перемінених «раптом, як оком змигнути», світ їх більше не побачить, бо «тіло і кров посісти Божого Царства не можуть», і тіло і кров не можуть бачити того, що є духовним.

Протягом Тисячоліття влада і сила царства

Бога через Христа і церкву буде проявлятися між людьми, а однак вони не будуть бачити його фізичними очами, а тільки очами їхнього розуміння. Всі засліплені очі відкриються. Таким чином всяке око побачить, що царство є встановлене, і кожен зрозуміє, що Той, Хто страждав, ввійшов в Свою славу, що церква, Його наречена, є з Ним в славі, і що благословення Тисячоліття виходять від них (Об'явлення 20: 6).

«ДНІ СИНА ЛЮДСЬКОГО»

Обернувшись від примовклих фарисеїв до Своїх учнів, Ісус сказав: «Прийдуть дні, коли побажаєте бачити один з днів Сина Людського, – та не побачите». Це було вражаючою новиною для вірних. Однак вони звикли чути від Господа речі, яких не могли зрозуміти, наприклад, те, що вони мусять їсти Його тіло і пити Його кров, що Він мусить бути розп'ятий і т.п. Вони приймали всі ці речі образно і задумалися, яким могло бути їх справжнє значення. Як міг Ісус бути великим Царем (як вони сподівалися), а однак вони не бачитимуть Його і Його днів?

Ісус продовжував говорити загадками, кажучи: «І скажуть до вас: «Ось тут», чи: «Ось там», – не йдіть, і не біжіть». Одним словом, не вірте нікому, хто таким чином говоритиме вам про Мій другий прихід; не будьте зведені, щоб вірити, ніби Я прийду яким-небудь таким чином. Я говорю вам, як Я прийду: «Бо як блискавка, блиснувши, світить із одного краю під небом до другого краю під небом, так буде Свого дня й Син Людський».

Цей дивний вислів краще зрозумілий, коли ми перекладемо грецький іменник *astrape* як «світло» замість «блискавка», бо він, очевидно, відноситься до сонця, яке підіймається зі сходу і рухається на захід, сяючи з одного краю неба аж до другого. Але як це представляє Сина Людського в Його день? Відповідаємо, що день Христа є тисячолітнім днем, Тисячоліттям; і вислів нашого Господа був одним із «загадкових говорень», про які Ісус сказав: «Я ще маю багато сказати вам, та тепер ви не можете знести». І Він обіцяв, що у властивому часі святий Дух даруватиме їм

просвітлення, щоб всі Його слова могли бути ясно зрозумілими. Тому тепер, коли прийшов належний час для розуміння, ця частина стає ясною для тих, хто розпізнає духовно.

Тоді, щоб поступово навчити їх, що ці речі належать до далекого часу, Ісус пояснив, що спочатку Він мусить багато страждати і бути відкинутим цим родом. Вертаючись до пояснення того, що буде знаком Його присутності, і відповідаючи на їхнє питання, яке записане в Матвія 24, Він сказав: «І, як було за днів Ноєвих, то буде так само й за днів Сина Людського».

Тут ми маємо щось визначене, конкретне. Ми знаємо як шукати час, який буде властивим для встановлення царства – час, коли Сонце Праведності почне світити з одного краю неба до другого. Знаки часу будуть не в зовнішньому стані світу, бо все, навпаки, буде відбуватися тихо і спокійно, як завжди, саме як за днів Ноя, перед тим, як прийшов Потоп, і саме так, як за днів Лота, перед знищенням Содоми, – їли, пили, женилися, будували, купували, сіяли, садили, як звичайно. Всі ці речі не є знаками гріховності, але згадані, щоб показати нам, що не буде ніякого зовнішнього знаку, який показав би світу час другої присутності Христа, коли Він почне займатися світом і встановлювати Своє царство.

ПОТОП І ЗНИЩЕННЯ СОДОМИ

Чому ми розглядаємо ці дві події – потоп і знищення Содоми – в зв'язку з встановленням Месіанського царства, яке повинно благословити світ? Відповідь полягає в тому, що Біблія скрізь провіщає, що хоча царство Месії є великим приготуванням Бога, яке зніме прокляття і принесе всесвітнє благословення, однак воно повинно бути встановлене на руїнах теперішніх інституцій. І це руйнування соціальних, фінансових, політичних і релігійних інституцій теперішнього часу Ісус проілюстрував потопом і знищенням Содоми. І Його особиста присутність, яка передують цьому часу горя, повинна бути невидима для світу, незнана для світу, неочікувана, в яку не вірять, аж доки несподівано не обрушиться

лавина горя.

Ця картина не з привабливих. Ми раді, що можемо відвернути очі від неї і зауважувати срібну облямівку хмар і славні благословення, які настануть відразу після встановлення царства на розвалинах наших людських невдач.

Підкреслюючи несподіваність, з якою катастрофа настигне світ, Ісус сказав, що в той самий день, коли Лот вийшов з Содоми, з неба пішов дощ з вогню і сірки; і Він проголосив, що так само буде в день, коли об'явиться Син Людський. Грецький текст показує відмінність між *парусією*, тобто присутністю, Христа перед часом горя, і пізнішою *епіфанією*, тобто з'явленням.

Опис з'явлення Христа даний в словах, що Він з'явиться в огні полум'яному (2 Солунян 1: 7, 8). Дійсно, в Біблії цей час горя часто символічно описаний як спалення світу – тому всі віросповідання християнства висловлюють думку, що земля повинна «погоріти». Вони упускають факт, що небо також повинно «погоріти».

Всимволічній мові Біблії земля представляє суспільний лад в людських справах; розбурхане море – невдоволені маси; небо – церковні влади. Св. Петро говорить нам, що все це промине з великим замішанням, і що замість них настануть нове небо і нова земля, які обіцяв Бог (2 Петра 3: 10-13). Новим небом буде нове духовне суспільство – церква в славі, співспадкоємці з Христом в Його царстві. Новою землею буде новий суспільний лад, встановлений Месіанським царством.

СВЯТІ НА ПОКРІВЛІ

Знову повертаючись до часу, коли Він буде присутній, але ще не з'явиться «в огні полум'яному», Господь, здається, запевнює нас, що всі Його вірні помруть і будуть переіменовані в мить смерті, перш ніж велике горе, символічний вогонь, знищить теперішні інституції. Образною мовою Він говорить, що в той день (в Його парусії, присутності, перед Його епіфанією, з'явленням) ті, хто на покрівлі, і чії речі є в домі, не повинні сходити, щоб забрати їх. Що це означає?

Коротко кажучи, ми віримо, що дім представляє дім Бога, а ті, хто на покрівлі, представляють найсвятіших з Божого народу. В той час вони прийдуть до усвідомлення необхідності втечі, і постає питання: скільки свого майна, своїх цінностей вони намагатимуться врятувати? Вони застережені не намагатися рятувати що-небудь з майна – значні суспільні привілеї, повагу людей, якісь титули невеликих посад, таких як член церковної ради, диякон, старший, служитель і т.п. Намагання зберегти що-небудь з цих речей означатиме розчарування. Кожну річ потрібно покинути, інакше не можна буде успішно перейти пробу цього часу.

Подібно, кожен, хто на полі, не повинен вертатися назад. Поле представляє світ. І кожен з Господнього народу, хто пішов у світ – хто покинув номінальну церкву – не повинен вертатися назад, а, вивчаючи правду про теперішню ситуацію, повинен втікати з поля до Господа.

Опис св. Матвія говорить про особливі нещастя для тих, які в цей час вагітні і годують молоком, що, віримо, теж є символічним і відноситься до людей з християнства, які намагаються повернути світ і навчати початківців. Такі зазнають особливих душевних мук, тому що змінилась епоха і лунає заклик: «Вийди з нього, народе мій». Таким буде особливо важко почути і послухатись цього заклику.

Втікаючи з Содоми, Лот і його сім'я були попереджені поспішати і навіть не оглядатися на речі, які повинні бути знищені. Так само Господній народ не повинен оглядатися на речі, які повинні бути знищені. Не думайте про них. «Утікайте з Вавилону!» «Кожен урятовуйте душу свою!» Лотова дружина, не послуховавши, оглянулася тужливо на речі, які мали бути знищеними, і не змогла втекти. Господь застосовує цю ілюстрацію до Свого народу і наполягає на тому, що його втеча має бути з повною відмовою від речей теперішнього часу. Кожен, хто буде намагатися зберегти своє життя, мусить втратити його. Кожен, хто втратить своє життя, таким чином збереже його – отримуючи вічне життя.

R5455 (1914 рік)

ДУША ІСУСА ВОСКРЕСЛА

1 Коринтян 15: 1-11

«Бог Ісуса Цього воскресив, чого свідки всі ми» (Дії 2: 32).

В сьогоднішньому дослідженні ми залишимо слова та діла Ісуса і, як подобає в пору Пам'ятки, обговоримо воскресіння нашого Господа. На самому початку ми зіткнулися з деякими помилками, які поступово кристалізувалися довкола центральних правд Божого Слова. Однією з цих помилок є припущення, що воскресіння з мертвих, яке Святе Письмо показує як надію церкви і світу, повинно бути воскресіннями тіл, які померли.

Ця помилка дала атеїзму підґрунтя, щоб насміхатися з цього чудового вчення Біблії. Нас запитували: як може порох, який колись утворював тіла тисяч мільйонів людей, коли-небудь знову зібратися і перетворитися так, щоб ми могли сказати, що ці тіла воскресли? Невіруючий переконує, що багатьох людей з'їли риби і тварини, а трупи багатьох інших були поглинуті рослинністю, яку, в свою чергу, раз і другий з'їдала людина і тварина, і яка потрапляла до багатьох організмів. Очевидно, що це твердження неспростовне, однак воно заперечує не біблійне вчення про воскресіння, а лише неправильні уявлення наших віровизнань про вчення Біблії. Біблія навчає, що реальна людина є душею, істотою, і що вона продовжує існувати, в той час як її тіло поступово зазнає зміни – оновлюється.

Вчені підраховують, що людське тіло зазнає повної зміни кожних сім років, так що людина віком п'ятдесят років втратить сім різних тіл внаслідок природного зношування. Жодне з цих тіл не було власне людиною, бо вона є душею, розумною особистістю, яка використала ці різні тіла. Згідно з Біблією, процес відмолодження тривав би вічно, якщо б людина через слухняність перебувала в божественній милості і втішалась обіцяним вічним життям. Гріх привів до покарання смертю – до смерті душі. Душа Адама згрішила, душа Адама померла. «В день іди твоєї від нього ти напевно помреш», «душа, що грішить, – вона помре».

Наслідком цього божественного покарання

на людину було відмирання – людина опинилась би на тому самому рівні, що й тварина, без забезпечення для вічного життя, якщо б Бог з великої милості не приготував відкуплення – що Ісус Христос, з ласки Божої, повинен був скуштувати смерть за кожену людину. Смерть, якої зазнав Ісус, була смертю точно такого самого роду, як смерть, яка знищила Адама, – душа Ісуса померла як викупна ціна за душу Адама (включаючи Адамово потомство). Тому читаємо про Ісуса: «[Він] на смерть віддав душу Свою», «душу Свою поклав Він як жертву за гріх».

Через силу цієї відповідної ціни, яку заплатив Ісус, в кінці кінців Адаму і всьому його потомству, кожній людській душі, буде дане звільнення від покарання смертю – воскресіння з мертвих. Це буде воскресіння не мертвих тіл, а мертвих душ. В воскресінні Бог дасть кожній душі тіло, яке захоче (1 Кор. 15: 38).

Деяким, які протягом цього віку стали послідовниками Ісуса, зачатими святим Духом, будуть дані духовні тіла, подібні до тіла Спасителя. Решті людства, які не були зачаті святим Духом, у воскресінні будуть дані людські тіла, такі самі, як вони попередньо мали, і їхнє підняття в кінцевому рахунку приведе їх до всієї досконалості першого Адама, хіба що вони відкинуть Божу ласку, в випадку чого помруть другою смертю, з якої не буде ніякого воскресіння.

Оскільки Бог передбачив для таких воскресіння людських душ, Святе Письмо не говорить про людство як про мертвих в тому самому сенсі, в якому є мертві тварини, – насправді. Навпаки, воно говорить про людські душі як про заснули – які чекають воскресіння, коли будуть оживлені до життя разом з тілами, які Бог дасть в той час, – земними тілами для людства загалом, небесними тілами для небагатьох святих, котрі отримують царство.

Св. Петро в День П'ятидесятниці заявив, що святий Дух, злитий тоді, прийшов як наслідок смерті нашого Відкупителя, Його воскресіння

і вознесіння на висоту. Це доказує, що Він з'явився в небі за тих, котрі бажали бути Його послідовниками, класом Його нареченої. Св. Петро аргументує з другого боку, доводячи, що хоча жертва Ісуса, завершена на Голгофі, повинна була заплатити за божественне примирення, однак не могло бути ніякого примирення, якщо б Ісус залишився мертвим. Тому він зробив натиск на факті воскресіння, і нагадує нам, що воно було провіщене. Пророк Давид сказав: «Не позоставиш Ти в аду моєї душі, і не даси Ти Своему Святому побачити тління» (Дії 2: 27).

В цій цитаті св. Петра грецькою мовою замість слова «шеол» вжито слово «гадес», що показує, що два слова мають те саме значення – гріб, стан смерті. Св. Петро вказує, що пророк не міг вжити це слово до себе, тому що його душа залишилася в гадес, і його тіло побачило тління. Св. Петро сказав: «Не зійшов бо на небо Давид, і знаходиться гріб його в нас аж до цього дня» (Дії 2: 34, 29). Він продовжує свідкувати, що ці слова були пророцтвом про воскресіння Ісуса, що Його душа, вилита на смерть як викупна ціна за душу Адама і його рід, не була залишена в смерті, в шеолі, в гадес, але Він був піднятий з мертвих.

Св. Петро говорить нам, що Він був «умертвлений тілом, але Духом оживлений». Св. Павло заявляє, що Ісус в Своему воскресінні був піднятий до вищої, ніж людська, природи, до вищої, ніж ангельська, природи – набагато вище ангелів, і панувань, і сил – до божественної природи.

ВИРІШЕННЯ НАШОЇ ПРОБЛЕМИ

Багато-хто вважали, що факт, що наш Господь після Свого воскресіння з'являвся Своїм учням як людина, доводить, що Він і далі є людською істотою, «мало меншим від ангелів». Це велика помилка. Він був предтечею церкви, і св. Павло пояснює воскресіння

церкви, говорячи: «Сіється в немочі, – в силі встає, сіється тіло звичайне, – встає тіло духовне». Тому Ісус мусив воскреснути як духовна істота. Ще читаємо: «Господь же – то Дух» (2 Кор. 3: 17).

Розглядаючи вісім з'явлень Господа Своїм вірним після Його воскресіння, ми повинні пам'ятати, що Він мав дві цілі: (1) Він бажав, щоб вони знали, що Він більше не є мертвий; (2) Він бажав також, щоб вони пізнали, що воскреслий Він був духовною істотою найвищого порядку, з усіма привілеями і силами, які проявляють духовні істоти, подібні ангелам. Як ангели могли матеріалізуватися і з'являтися в тілі, а потім зникати, і робили це в минулому, так робив і Ісус. Щоб вони могли правильно зрозуміти, Він з'являвся в різних формах: у двох випадках у вигляді розп'ятої особи, в шести інших випадках в різних формах, як садівник, подорожній і т.д.

В останньому вірші нашої лекції апостол підсумовує суть своєї проповіді, говорячи: «Ми так проповідуємо, і так ви ввірували». В першому вірші нашої лекції св. Павло називає це Євангелією. А слово «Євангелія» означає «добра новина», яку св. Павло і інші апостоли проповідували, а саме, що Бог, у Своему властивому часі, після чотирьох тисяч років гріха, який увійшов в світ, дав Відкупителя, Котрий помер як викупна ціна за чоловіка Адама. Відкупитель воскрес, щоб мати змогу, як Помазанець Єгови, Месія, осипати людський рід блаженними нагодами реституції до всього, що було втрачене в Адамі і відкуплене на Голгофі.

Але перш ніж це може виконатись, з-поміж людства мусить бути вибрана церква, клас нареченої, щоб бути нареченою другого Адама, на тому самому рівні слави, як другий Адам, для відновлення всіх охочих і слухняних до людської досконалості – всього, що було втрачене.

R4994 (1912 рік)

ВІН УЗДОРОВЛЮЄ ЇХНІ НЕДУГИ

Марка 1: 29-45

«Він узяв наші немочі і недуги поніс» (Матвія 8: 17).

Сьогоднішнє дослідження тісно пов'язане

з тим, яке було минулого тижня. Коли Ісус вийшов з синагоги в Капернаумі, Він прийшов до дому св. Петра. Тут Петрова теща ле-

жала хвора на гарячку. Хвилиною справою для Спасителя було взяти її за руку і підвести, щоб уздоровити. Чутка про Ісуса розійшлася, і ввечері зібрався натовп бажаючих Його оздоровчих слів і дотику. «І Він уздоровив багатьох, на різні хвороби недужих, і багатьох демонів повиганяв. А демонам не дозволив Він казати, що знають Його».

Однак Ісус не залишився, щоб збільшити і поглибити прихильне враження до того, що Він зробив. Наступного ранку, задовго до того, як розвидніло, Він залишив Капернаум і пішов у пустинне місце для молитви і спільності з Богом. Св. Петро та інші, котрі прийняли поклик до учнівства, пішли за Ним і згодом знайшли Ісуса, мабуть, наполягаючи на Його поверненні, бо казали: «Усі шукають Тебе». Але Ісус відповів: «Ходімо в інше місце, – до сіл та навколишніх міст, щоб і там проповідувати». І Він ходив по синагогах по всій тій місцевості, по всій Галілеї, проповідуючи і виганяючи демонів.

Ніщо не приваблює людський розум більше, ніж чудесна сила уздоровлювати недуги. Ніхто не тішиться хворобами, болем і стражданням. Люди були б щасливі позбутися хвороби, навіть якщо б вони добре знали, що оздоровлення було виконане силою самого сатани. Сьогодні нас не повинно дивувати, що багато фальшивих доктрин, які повністю не узгоджуються з Божим Словом, приваблюють до себе бідне, стогнуче створіння обіцянками про звільнення від фізичних хвороб – без медицини і, теоретично, силою та ласкою Божою, мов би на доказ вчень, які відстоюють цілителі.

Але оскільки такі цілителі тримаються різних і суперечливих доктрин, це показує, що всі вони, чи будь-яка з них, не є від Бога. Згідно з нашим розумінням, Біблія навчає, що жодне чудесне оздоровлення за теперішнього часу не є уповноважене Божим Словом. Св. Павло в натхненні сказав, що дари, дані ранній церкві, які використовував Ісус, апостоли і ті, кому вони їх безпосередньо передали, проминуть. Ми віримо, що вони проминули – що вони поступилися місцем наступному і вищому прояву божественної ласки, а саме, пло-

дам святого Духа – покорі, доброзичливості, довготерпеливості та любові – як доказ Божої ласки та членства в церкві первородних. Чуда, вчинені Ісусом та апостолами, були лише для утвердження ранньої церкви. Ніде немає натяку, що божественною волею є, що протягом цього віку всі люди повинні бути оздоровлені від хвороб.

Загалом оздоровлення від хвороб, без сумніву, буде видатною рисою праці славного царства Месії після його встановлення. Будуть скасовані не лише тілесні недуги, але реституційні процеси крок за кроком просуватимуться, піднімаючи людство з гріха, слабості та недосконалості, вгору до повної та абсолютної досконалості, за винятком тих, котрі добровільно та навмисно опиратимуться божественному розпорядженню, і котрі у властивому часі будуть відтяти від життя у другій смерті. Всі решта в кінцевому результаті досягнуть славного стану досконалості, згаданого в Святому Письмі, і там не буде більше ні плачу, ні крику, ні вмирання, бо всі попередні речі гріха та смерті проминуть, бо Той, Хто сидить на престолі, зробить усе новим (Об. 21: 4, 5).

САТАНА ЯК АНГЕЛ СВІТЛА

Св. Павло натякає, що сатана та його посланці, зіпсуті ангели, намагатимуться перетворитися так, щоб виглядати «ангелами світла», щоб мати змогу більше впливати на людство, і щоб через це більш успішно прищепити фальшиві доктрини, які руйнують правдиву віру в Бога та Його Слово. Ми віримо, що слова апостолів особливо стосуються наших днів, і що багато добросовісних і добрих людей є зведені, і що чудесні оздоровлення є частиною приманки противника. І недоречно було б нам перераховувати тут різні доктрини, які, як ми віримо, таким чином є приманками. Ми задовольняємося даним у Святому Письмі поясненням, щоб не сподіватися ніяких чудесних оздоровлень від Бога за теперішнього часу.

«ВСІ НЕДУГИ ТВОЇ ВЗДОРОВЛЯЄ»

Цілком правдиво, що під Угодою Закону,

яку Бог склав з Ізраїлем, Він дозволяв, щоб хвороби були покаранням за порушення закону, а здоров'я – нагородою за слухняність. Вислів пророка: «Всі недуги твої вздоровляє», – буквально стосувався ізраїльтян під Угодою Закону. Це мало також духовне застосування до церкви, нового створіння.

Але оздоровлення нового створіння та оздоровлення його тіла – це різні речі. Всі душевні хвороби нового створіння та його сердечні тривоги лікуються Добрим Лікарем – хоча б навіть його тіло зазнавало болю і згасало аж до смерті. Ми повинні пам'ятати, що умовою, на якій ми були зачаті святим Духом, щоб стати новими створіннями, було повне підкорення тіла та його інтересів як живої жертви, святої і прийнятної, що є нашою розумною службою (Рим. 12: 1).

І діяльність Господа з церквою тепер зовсім не відрізняється від діяльності на самому початку. Наскільки показують записи, всі, або майже всі, котрі були оздоровлені Ісусом і апостолами, були «грішниками». Справді, немає жодного запису про якийсь окремих випадок, в якому хтось з апостолів був зцілений з якоїсь хвороби. Хоча св. Павло уздоровив багатьох недужих, однак коли Епафродит був «смертельно» хворий, немає згадано про яку-небудь спробу чудесно зцілити його.

Так само у випадку з Тимофієм бачимо, що св. Павло не посилав йому свого носовика чи хусточки, щоб зцілити його, і не радив йому молитися за своє оздоровлення, і не говорив йому, що він буде молитися за нього, і не радив йому просити інших, щоб молилися за нього. Навпаки, він порадив деякі ліки, «ради шлунка твого». Дійсно, ми віримо, що коли б Божий посвячений народ просив про фізичне зцілення, то це було б намаганням знову повернути собі те, що вони особливо посвятили Господу – «аж до смерті». Те, що у випадку багатьох з Його народу Господь особливо керує, щоб, без їхніх прохань, дати їм добре здоров'я і силу для праці в Його службі, є зовсім іншою справою. Але це жодним чином не вступає в конфлікт з фактом, що Бог використовував чудеса між сторонніми, між непосвяченими людьми як передвісники загального благо-

словення, яке прийде на все людство у царстві Месії, яке незабаром буде встановлене.

Більше того, пам'ятаймо, що чудеса, вчинені Ісусом та апостолами, не були спробами уздоровити всі хвороби, усунути біль і смуток. Вони мали на меті лише повернути увагу до Євангельського послання. Час, коли Бог витре кожную сльозу з усіх облич, і коли не буде більше стогону, крику і вмирання, настає не впродовж, і як наслідок, царювання Месії протягом тисячі років (Об. 21: 4).

Сьогоднішнє дослідження дає один доказ у цьому напрямку. Ісус вчинив багато могутніх діл в Капернаумі, але тільки, щоб повернути увагу. Він пішов до інших міст і сіл, залишивши в Капернаумі багатьох недужих і розбитих. Так само читаємо, що коли Ісус проходив біля ставка Сілоам, там було дуже багато безпомічних людей, які потребували зцілення і чекали на нагоду зануритися для цього у воду. Ісус помітив лише одного з цього натовпу і сказав йому: «Візьми ложе своє – та й ходи» (Івана 5: 1-9).

ВДЯЧНІСТЬ ОЧИЩЕНОГО ПРОКАЖЕНОГО

Сьогоднішнє дослідження згадує інший випадок оздоровлення. Юдеї вважали проказу невиліковною хворобою і образом гріха. Проказаний з цієї лекції мав віру в силу Ісуса, прийшов і впав перед Ним на коліна, благаючи зцілення, очищення. Його молитва була вислухана не тому, що він був одним з Ісусових учнів, і не тому, що він обіцяв стати одним з них, а завдяки проявленій вірі, і щоб його випадок став для священників свідоцтвом того, що Ісус вживає божественну силу. Очищеному проказеному, згідно з законом, було сказано піти і скласти належне приношення, яке виражає його вдячність Богу, засвідчити священнику про своє оздоровлення, щоб той оглянув його, як вимагав Закон.

Ісус наказав проказеному не розповідати про це велике чудо, але в своїй вдячності той не міг стриматися і скрізь розповідав про нього. Внаслідок цього Ісус не міг відвідувати великі міста, бо Його оточила б величезна кількість хворих, принесених для зцілення.

Тому Він вчашав до сільських місцевостей, і навіть тоді люди з усіх сторін шукали Його, щоб зцілитись.

Але, нажаль, вони більше цінували реституційні благословення, ніж великий привілей, який наш Господь спеціально приносив їм, щоб вони стали Його послідов-

никами і співспадкоємцями в Його царстві, яке незабаром роздаватиме реституційні благословення і оздоровлення далеко і близько кожному члену Адамового роду, засудженого через падіння Адама і відкупленого дорогоцінною кров'ю на Голгофі.

R4979 (1912 рік)

НЕМА ЧОЛОВІЧОЇ СТАТІ, АНІ ЖІНОЧОЇ В ХРИСТІ ІСУСІ

Галатів 3: 28

Вищесказані слова апостола часто цитують, щоб довести щось далеко від того, що він мав на увазі. Ми не звинувачуємо тих, хто неправильно вживає цю цитату, і не приписуємо їм, що вони стараються спотворювати Святе Письмо; радше ми визнаємо щирість їхнього наміру, але припускаємо, що вони або не є доскіпливими дослідниками Біблії, або в зіпсутті їхні здібності логічно мислити зазнали серйозної шкоди, і вони ще не переконалися, що мають цей недолік і не навчилися, як виправити його, щоб мати духа здорового розуму при вивченні цього уривку Святого Письма. Клас, про який ми говоримо, здається, уявляє, що апостол має на увазі, що після того, як ми стали Господнім народом, після того, як ми вчинили повне посвячення Йому, немає більше ніякої різниці між чоловічою і жіночою статтю, що між віруючими можна обійтись без звичайних відмінностей статі, що чоловіки можуть поводитися з жінками так, ніби вони є чоловіками, а жінки можуть поводитись з чоловіками так, ніби вони є жінками. Це дуже неправильне розуміння, повністю протилежне тому, що мав на увазі апостол у цитованих словах. Скрізь, де ігноруються відмінності статі, існує небезпека для морального стану всіх, кого це стосується.

Аргумент апостола, взятий як цілість, не може властиво бути пояснений як захоплення до якого-небудь нехтування відмінностями статі. Чоловік християнин повинен бути не менше чистий і стриманий, ніж тоді, коли він був світською людиною. Вищі ідеали його нового споріднення з Господом повинні чинити його більш обачним, більш благо-

родним, більш обережним в усіх напрямках пристойності і справжньої зрілості в слові, в думці і в поведінці. Жінка християнка повинна бути не менш чистою в думці, в слові, в поведінці, ніж вона була перед тим, як прийшла до споріднення з Христом. Апостол вживає образ чистої діви. Слово діва означає цнотлива, а слово чиста натякає на дуже специфічний рід чистоти, непорочності, обачності – відокремлення від всього, що могло б забруднити незаплямлені шати приписаної Христової праведності.

Ми добре розуміємо почуття, які ведуть до цього неправильного розуміння слів апостола. Ми допускаємо, що чиста любов до Господа Ісуса, яка ввійшла у посвячене серце, провадить до щораз більшого відділення його від світу, світськості і гріха, і що вусики сердечної прихильності природно шукають якоїсь іншої опори, якоїсь іншої спільності, і що спільність духовно зріднених розумів в Христі стає головною притягальною силою. Ми добре розуміємо також, що хоча це притягання притаманне всім, хто належить Господу, однаково чоловічій та жіночій статі, однак неминуче існує особлива привабливість однієї статі для іншої, яка не нищиться перетворенням нашої любові і тяжінням від світських до небесних речей. Радше небесний розум, діючи через людський мозок, і далі оцінюватиме привабливість протилежної статі. Ми погоджуємось також, що родинна спорідненість, яка існує між членами церкви, представлена словами брат і сестра, означає дуже близьке і дуже миле споріднення, і що Святе Письмо дозволяє це – що ми повинні

вважати нашого Господа Ісуса нашим старшим братом і нашим Нареченим, і кожного іншого братом чи сестрою в Господі.

Ми не заперечуємо властивого визнання цих умов милого споріднення; ми не заперечуємо властивої радості цього духовного споріднення; ми просто застерігаємо проти будь-якої тенденції до ігнорування чи відкидання відмінностей і бар'єрів, які навіть природа накладає на нас у відношеннях між статями. Між братами і сестрами, рідними по крові, повинна бути дійсно тепла приязнь, але ніколи ігнорування відмінностей статі. Сестра завжди повинна вважатися сестрою, брат повинен завжди вважатися братом, сором'язливість і чистота повинна завжди пильнувати щасливість споріднення. І це повинно бути не меншим правилом між тими, хто став новим створінням в Христі Ісусі, для кого «стародавнє минуло, ото сталося нове». Радше вони повинні бути більше на осторозі, пам'ятаючи, що спільність є тільки духовною, а не тілесною.

Це справжній ключ для посвячених до правильного розуміння слів апостола. Коли в іншому місці він говорить: «А ви не в тілі, а в дусі», – то ніхто не розуміє, що він має на увазі, що ми не маємо тіла, і що тілу не треба віддавати належне, управляти ним і тримати під контролем. Дуже відмінною є його думка, що ми, як нові створіння, більше не маємо бути керовані і контрольовані земними інтересами, а головним чином духовними інтересами. Ми маємо дві точки зору, обидві правдиві.

(1) З точки зору світу і з нашої власної дійсної точки зору, ми все ще є в тілі; ми все ще маємо його слабкості і вади, з якими треба боротися, проти яких треба воювати, які треба перемогти.

(2) З точки зору Господа ми більше не є людськими, чи тілесними, істотами, а духовними істотами – інакше кажучи, Він поступає з нами згідно з нашою новою постановою, нашим новим становищем наново зачатих створінь в Христі. Він не судить нас згідно з слабкостями і недоліками тіла, а згідно з бажаннями і намірами нового розуму. Але новий розум, безсумнівно, буде контролювати тіло

в міру своєї можливості, і ніщо не може бути більш нерозумне для нього, ніж ігнорування тілом і виставлення себе на особливу спокусу тіла через неправильне розуміння слів апостола: «Нема чоловічої статі, ані жіночої... у Христі Ісусі».

Що апостол мав на увазі? Ми відповідаємо: наука полягає в тому, що Бог приймає всіх тих, хто приходить до Нього через Христа без різниці щодо раси, чи багатства, чи рабства, чи пошани між людьми, чи відмінностей статі. В Христі ми є одне – інакше кажучи, зі Своєї точки зору Бог вважає нас одним і має благословення для кожного і для всіх в божественному приготуванні. Візьмімо решту слів виразу апостола, «нема раба, ані вільного... у Христі Ісусі». Він не має на увазі, що невільник, який приходить до споріднення як член тіла Христа, повинен вважатися вільною людиною, і що він повинен використовувати свій час і т.п., нехтуючи бажаннями свого пана. Навпаки, апостол говорить: «Чи покликаний був ти рабом? Не турбуйся, щоб бути вільним». Інакше кажучи, не вважай, що свобода необхідна для твого духовного блага; Господь здатний благословити тебе і привести до перемоги рабом, мов би ти був паном і багатцем.

Дійсно, в деяких відношеннях для здобуття характеру, необхідного для участі в царстві, становище раба може бути більш сприятливе, ніж було б становище пана. Однак раб повинен був знати, що стосовно його надій на місце в майбутньому царстві Господь не братиме до уваги його рабство; він матиме такий же, якщо не кращий, шанс для честі в царстві, як тоді, коли б він був паном, тому що умови життя справді є проти багатих, мудрих, шляхетних, великих. Так само юдей і грек: юдей не повинен був думати, що із-за ласки, дарованої його народу в минулому, він і далі матиме привілейоване місце в церкві і в наступаючому царстві; грек не повинен був думати, що із-за відкинення від ласки юдей буде в немилості в очах Господа щодо місця в царстві. Обоє повинні були знати, що Бог не зважатиме на їхні природні відмінності мови, спадковості і т.п., і нагородить кожного згідно з його вірністю як члена тіла Христа, незалеж-

но від народження, чи становища, чи статі, чи національності.

Ми не обговорюємо природні відмінності між чоловічою і жіночою статтю; ми обговорили це питання в іншому місці і показали, що Господь пристосував одну статтю до іншої, так що одна є доповненням іншої. Ми не обговорюємо тут публічні служіння в церкві, і до якої міри вони доступні чоловічій та жіночій статі згідно з божественним розпорядженням – божественним Словом. Цією темою ми займемось в іншому місці. Ми тут особливо стараємося показати, що слова

апостола в нашому вірші не мають жодного відношення до якихось земних інтересів і зв'язків Божого народу – що вони просто стосуються нашого становища перед Господом і наших надій та перспектив щодо царства слави, до якого ми були покликані і задля якого стараємося вчинити наше покликання і вибрання міцним. Слова апостола, якщо правильно їх розуміти, заспокоюють нас всіх, запевнюючи нас, що коли ми осягнемо місце в царстві, то це не буде за рахунок нашої статі, раси чи становища як людських істот.

R3768 (1906 рік)

ЛИСТИ ЧИТАЧІВ

Возлюбленные Братья и Сестры!

Мир вам усім у Христі! Амінь. – 1 Петра 5: 14.

Наконец-то получила долгожданный журнал З.Н.Д. Я заплакала от радости. Статьи З.Н.Д. имеют влияние на разум и характер. Огромное благословение для меня. Очень ценно то, что вы стали печатать в конце каждой статьи год написания статей. И что добавили еще две страницы. Благодарю Господа Бога и Вас. Очень прошу Вас и в 2010 году присылайте мне журнал З.Н.Д. Я их очень жду. Благодарю. Галина Б., Молдова.

Я з великою радістю отримую ваш часопис ось вже майже двадцять років. Усі числа вашого святого видання я перечитую, разом із книгами брата Русселя та іншою духовною літературою, яку мені раніше надсилали брати з Канади...

Нехай Господь рясно благословить служіння вашої громади вірних в Новому 2010 році. З любов'ю в Ісусі Христі Володимир Г., Московська обл.

Дуже вдячна Богові і Вам брати за Вашу працю, яку Ви чините при допомозі Божій, на користь усім тим людям, які цінять правду Божу. Валентина Б., Чернівецька обл.

Хочу повідомити Вас, що журнал "Зоріння Нової Доби. Вісник присутності Христа" я одержала. Перечитуючи лекції, я Вам без-

межно вдячна. Це мій шлях відродження. З кожної сторінки лекцій звучить до мене голос, "Встань, спящий, и воскресни из мертвых и осветит тебя Господь". Читаючи листи читачів Зоріння, в яких усі складають щире подяку Богові і Вас Сестри і Брати, що докладаєте сили, за вашу працю, через яку ми маємо, отримуємо благословіння, серед них і я. Ніна В., Чернівецька обл.

Дорогі Брати і Сестри. Повідомляю Вас, що я отримала два журнали "ЗНД" за 2009 рік, за що вдячна Богу нашому і Вам за Вашу турботу, і прошу висилайте мені надалі... Остаюсь до Вас в пошані і любові братерській у Христі. Сестра Діна К., Чернівецька обл.

Дякую Вам за духовний корм, який дуже потрібний сьогодні в ці останні дні. Нехай Господь благословить Вас за Вашу працю на Божій ниві і дасть Вам міцного здоров'я і сили в житті. Прошу надалі висилати журнал "ЗНД". Дякую Богові і Вам. З повагою до Вас Василіса А., Чернівецька обл.

Дороге братерство в Господі нашим Ісусі Христі! Хочу подякувати Вам за журнал ЗНД, який я отримую і який дуже мені потрібний на даний час. Прошу надалі висилати цей журнал. Нехай Вас Бог благословить на ниві Божій і дасть Вам здоров'я, сили у Вашій нелегкій праці. З любов'ю до Вас сестра Ганна К., Тернопільська обл.

Пам'ятка смерті нашого Господа

Хочемо повідомити всіх читачів, що Пам'ятка смерті нашого Господа Ісуса Христа цього року припадає на 28 березня (неділю).

ОГОЛОШЕННЯ

ПРОПОНУЄМО ЧИТАЧАМ НАСТУПНІ КНИГИ ТА БРОШУРИ:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр. та рос.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)

Вся література висилається безкоштовно

Просимо завітати в Інтернет на сторінку <<http://www.scripturestudy.net>>, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовою.

ПЕРЕДПЛАТА НА ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ

Нагадуємо всім, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Ми прагнемо, щоб він і далі був духовним зміцненням для всіх братів та сестер, які мають надію вічного життя та склали обітницю служити Господу до кінця своїх днів. Від багатьох ми вже давно не маємо жодної звістки про те, чи вони хочуть отримувати цей журнал. Ми прагнемо належним чином розпорядитися тими коштами, які Господь нам довірив, тому дуже просимо написати нам кілька слів, щоб ми знали, що вас справді цікавить Правда Божого Слова, яка публікується на сторінках цього журналу.

ЗІБРАННЯ У ЛЬВОВІ

Повідомляємо, що зібрання у Львові відбуваються щонеділі за адресою:

Левандівка, вул. Широка, 83, приміщення Технічного Лицею №20 (навпроти магазину “Барвінок”).

Початок зібрання об 11.00.

Їхати тролейбусом №12, а також маршрутними автобусами №4, 15, 40, 41, 52, 53, 56, 72, 75, 91 до зупинки “Ринок”.